

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 155. szám

2005. november

Hit nélkül nehezebb

Régóta foglalkoztat a kérdés, hogyan lehet élni hit nélkül. Hogyan éli meg a hétköznapi történéseit, mit gondol a világról, a létezésről az ateista ember.

Állok a sír mellett, és a lelkéssel együtt imádkozom. Mellettem, s körülöttem némán állnak. Feltételezem, hogy nem ismerik az ima (Mi Atyánk...) szövegét. Ettől persze még lehetnek istenhívők, de nem valószínű. A gyászolók között felfedezek valakit – régi kollégát –, akiről biztosan tudom, hogy hitetlen. Arca rezzenéstelen – hiszen jól nevelt, intelligens ember –, nem látszik rajta, hogy feleslegesnek tartja az egész szertartást. De vajon mi játszódik le a lelkében, mi forog a fejében úgy általában az elmúlással kapcsolatban? Hogyan tud megbarátkozni bárki az elmúlás gondolatával úgy, hogy nincs folytatás. Miért nem esik kétségbe, hogyan folytatja az életét a hitetlen ember, akinek meghal a társa, gyermeke, a szülője, hiszen számára nincs sem vigasz, sem remény. Mennyivel könnyebb a hívőnek, akinek éppolyan fájdalmas az elválás, de akinek az elmúlás pillanatában, amikor becsukódik egy ajtó, azonnal kinyílik egy másik, egy sokkal tágasabb, fényesebb kapu. Tűnődöm és egyre kevésbé értem a hit nélkül élő emberek lelkületét, gondolkodását.

Ülök a kórházi betegágy szélén. A körte-

remben csupa reménytelen eset. Jönnek a hozzátartozók, van, aki papot hív, s van, akinek eszébe sem jut. Ismét gondolatok rohannak meg; ha valaki öntörvényűen él is, annyira lehetne nagyvonalú, hogy legalább a hozzátartozójának ad még egy lehetőséget, egy esélyt. Vagy ennyire nincs felelősségünk a másik ember iránt? Talán könnyebb úgy élni, hogy a lélekkel nem foglalkozunk, hogy mindenre nemet mondunk, hogy mindent elutasítunk és nem gondolunk semmi másra, csak a materiális létezésre?

Állok a hegytetőn, és nézem az alattam futó patakot, a távoli, párába burkolózó kék hegyeket, az égbolton szaladgáló göndör bárányszőke felhőket, és lassan elborít egy érzés, egy megfoghatatlan vágyakozás egy távoli, az anyagon túli világ iránt, ahol nincsenek két-

ségek, nincsen bizonytalanság és nincsen semmiféle fájdalom, hanem olyan gyönyörűség van, amit „szem nem látott, fül nem hallott”, mert azt a világot a Teremtő készítette azoknak, akik hisznek benne, és ezt én nem csak elhiszem, de tudom is. Aztán lenézek a földre, a lábam alá simuló füvekre, és ismét elámulok, mert a legismeretlenebb, a legjelentéktelenebb növény is olyan tökéletes, amelyet ember alkotni sohasem lesz képes. Elöttem magasodik egy fűszál, nagyobb, mint én, a végén bojtos termés, jobbra-balra hajladozik az erős szélben és csodák csodája, nem törik el. Szinte ellentmond a fizika törvényeinek, mert arányaiból következne, hogy el kellene törnie, és mégsem. Tudna ember ilyet előállítani betonból, vasból, üvegből? Aligha. Egyáltalán

November

A hálaadónapok időszaka lassan lejár. Letudtuk hát egy évre már az Úrnak tartozásunk. Vagy mégsem? Nem, ezt nem lehet! Isten továbbra is szeret: hálánk nem érhet véget.

Herjeczki Géza

tudunk bármit is feltalálni? Azt gondolom nem, mert amikor felujjongunk, hogy feltaláltuk, tulajdonképpen csak megtalálunk valamit, ami addig is ott volt, vagy megvolt, csak még nem jöttünk rá. Megint csak elgondolkodom, vajon mit gondol ezekről a hitetlen ember?

A kérdést lehet megkerülni, nem foglalkozni vele, lehet rálegyinteni, semmibe venni. Lehet nem gondolkodni, csak nihilistának, tudatlannak, vagy ostobának kell lenni. Pedig egyszer mindenkinek szembe-sülnie kell az igazsággal, akár van, akár nincs meggyőződése. De, hogy addig is sokkal nehezebb az élete, mint egy istenhívőnek, arról meg vagyok győződve.

(E. Hargitai Márta – Keresztény Élet)

„Az Úr csodásan működik...”

Hálás vagyok az Úrnak, hogy utunkat egyengeti, és gondot visel ránk. Dicsőítem, áldom Megváltómat, mert minden nap és mindenben megtapasztalom az Ő szeretetét és jó-ságát.

A kis unokám, Anita – aki hallássérült – az általános iskola második osztályába jár. Igen nagy kedvvel és szorgalmasan tanul. Szeret iskolába járni.

Az Úr nagy kegyelme és irgalma mutatkozik meg abban is, hogy hívő tanító keze alá került. Áldás ez unokám és az egész osztály számára. A tanítónő – aki baptista, hívő asszony – nagy türelemmel és odaadó szeretettel foglalkozik a gyermekekkel. Boldogan és örömmel tanít. A gyermekek és szüleik is nagyon szeretik. Minden nap szolgálatra kész életével tesz bizonyosságot arról, hogy ő az Úr gyermeke.

Naponta hálát adok Istennek, hogy a kis unokám egy bölcsességgel, tudással, s nem utolsó sorban imádkozó szívvel megáldott pedagógus keze alá került.

Megromlott hangszer

**Hiába minden, - egyre romlik
A lelkem: Isten hangszere.
A nyütt idegek húr-hálózatán
Sátán vonója siklik, siklik,
S dallamtalan, kietlen hangzavar
Kavarog a nyomán.**

**Én Istenem, én Hangszerkészítőm,
És legfőbb Mesterem,
Te tudod: jót akartam,
Ne hagyj el engemet.
Ha másképp nem lehettem a Tied:
Az örökkévalóság szirtfalához
Vágd hozzá méltó haragodban
Méltatlan hangszered!**

Reményik Sándor

Hálával van tele a szívem, mert megtapasztalom, hogy a hitből fakadt ima meghallgatásra talál, nem hull a porba.

Köszönöm Istenem, hogy gondot viselsz reánk.

„Áldom az Urat minden időben, dicsérete mindig ajkamon van!” (Zsolt. 34:2.)

Tóth Józsefné

Hálaéneke

Gyülekezetünk életében mindig jelentős alkalom a hálaadónap. Így ünnepelhettünk az idén október 23-án is. Én

különös hálával emlékeztem, hiszen ebben az évben ünnepelhettem bemerítésem és énekkari szolgálatom 45. évfordulóját. Hálás a szívem, hogy ilyen hosszú időn át énekelhettem az erzsébeti gyülekezet énekkarában. Nagyon szerettem, és szeretek énekelni. A jól begyakorolt énekek a mai napig felcsendülnek bennem, a mindennapokban erőt és jókedvet adnak. Szívesen gondolkodom vissza fiatal éveimre, a rendszeres énekórákra, karvezetőimre, énekes testvéreimre. Fel sem tudom sorolni azokat az eseményeket, azt a sok jót, amit kaptam: családomat, unokáimat, édesanyámat, aki a mai napig köztünk lehet. „Hála legyen!” A hosszú, fáradságos, de gyönyörű repülőútjaimat, hogy dicsérhettem Őt egyik legkedvesebb énekemmel, melyet út közben ujjongó szívvel dudorásztam: „Nagy Istenem, ha nézem a világot...”. Hogy baj nélkül utazhattam. Hogy mindezt elmondhatom Judit lányomérről is. „Hála legyen!”

Végül, hogy ez évben különösen megáldott Istenem. Erőt adott és egészséget, hogy az építkezésben és a kert áldásaiban gyönyörködhettünk. „Hála legyen!”

Szeretnék életem végéig hálás, engedelmes gyermeke maradni!

„Minden teremtmény (elsőként én) adjon ma hálát, méltó erre az Úr!”

Nagy Attiláné (Jutka)

Bemerítésre készülve

Bemerítési ünnepélyre készül gyülekezetünk – megint! Az idén már negyedszer! (Milyen jó dolog ezt leírni! - a szerk.)

Október 30-án, a délelőtti istentiszteleten kilenc bizonyágtétel hangzott el a gyülekezet előtt. Mindannyian örömmel beszéltek arról a döntésükről, hogy további életüket – tartson bármeddig is – Jézus Krisztus követésében szeretnék leélni. Nagy döntés ez! Mi, „régii” hívők, akik évekkal, évtizedekkel ezelőtt álltunk a gyülekezet előtt hasonló elhatározással, tudjuk, hogy nehéz útra vállalkoznak mindazok, akik a keskeny utat választják. A Sátán nem nyugszik bele egy percre sem, ha elveszít látóköréből valakit. Állandóan kísért, és igyekszik visszaszerezni mindenkit. Az ellenállás pedig sokszor nehéz. Istenünk segítsége nélkül pedig lehetetlen! Kísérje a Mindenható Isten minden új (és nem új) megtérő életét, hogy életük végéig hűségesek legyenek, és elnyerhessék az örök életet!

Az istentisztelet utáni gyülekezeti tanácskozáson a bizonyágtételek felvétele is megtörtént.

Gyülekezetünk új tagjainak bizonyágtétele:

Taligás Tímea:

„Megtérésem története ott kezdődött, hogy hívő, szerető családba születtem, és kicsi korom óta járok imaházba. Emiatt mindig tudtam, hogy szeretnék bemerítkezni, és hogy majd egyszer be is fogok.

Igyekeztem mindig itt lenni vasárnap, csütörtökön, ifjúsági alkalmakon, énekórákon. A baj csak az volt, hogy elég sok időszakom volt, amikor csak kötelességből tettem mindezt, és csak testileg voltam itt. Azt gondoltam, hogy egyelőre ez bőven elég, és meg voltam ezzel elégedve.

Aztán később ez lassan megváltozott. Elkezdtem figyelni Isten igéjét és próbáltam megtartani. Egyre szívesebben jártam imaházba.

Az első tizenhárom bemerítkezővel jártam tőrekvők órájára. Már majdnem elhatároztam magam, de ehelyett egy csomó vicces kifogás mögé bújva megfutamodtam.

Az igazi elhatározásom Pócsmegyeren történt, ahol ifjúsági csoportunk szolgált. Az

igehirdetésben arról volt szó, hogy vegyük észre és figyeljük a jeleket. A körülöttünk pusztító, soha nem látott méreteket öltő természeti katasztrófák, betegségek, járványok, éhínség, mind-mind annak a jele, hogy Isten közel van. De, ha mégis tovább tartana a kegyelmi idő, mint azt most gondoljuk, mi akkor is halandóak vagyunk, és soha nem tudhatjuk, mi történik holnap.

Rájöttem, hogy nem érdemes, és nem is szabad halogatni a bemerítkezést. És mostmár nem is szeretném.

Nagyon örülök, hogy döntöttem végre, és hogy advent második vasárnapján nem egyedül állok majd itt, hanem többen leszünk fehér ruhában!”

Kovács Genovéva:

„Két éve tanulok a teológián és megszólított az Ige: *Most tehát miért késlekedsz? Kelj fel, merítkezzél be, mosd le bűneidet, segítségül híván az Úr nevét!* (Ap.Cs.22:16.)

Hosszú évek óta hiszem és vallom, hogy Jézus Krisztus meghalt a bűneimért, ill. bűneinkért. Ő, aki bűn nélkül való volt. Szeretnék jobban Hozzá tartozni, követni szeretném a felnőttkeresztség felvételében. Meggyőződésemmel, hogy közösségem van Istennel, hiszen sokszor nevel engem, és akit fenyít, azt szereti. Velem van és én e közösséget szeretném szorosabbá tenni. Felnöttem, hiszen már három gyermekem is felnőtt, s nekik is szeretném megmutatni, milyen jó Istenhez tartozni, Vele élni.

Szeretnék a Baptista Egyház tagja lenni. Két évvel ezelőtt olyan szeretettel fogadtak a teológián, hogy úgy éreztem, haza érkeztem. Jó érzés ott lenni, sok élmény ér, többek közt már beszélni is tudok a hitemről. Szeretnék hasznos tag lenni és szolgálni az Úrnak. Szeretnék hivatalosan is ide tartozni, ahova már évek óta járok, és mindig szeretettel, érdeklődéssel fogadnak. Jó itt lenni.”

„Tégy Uram engem áldássá

,Lelkedet úgy várom!

Tedd a szívemet hálássá,

Hogy Neked szolgáljon!”

Tóth Pál:

„Hívő családban születtem. Kicsi korom óta járok imaházba. Otthon és a vasárnapi iskolában sok bibliai történetet hallottam. Tudtam,

hogy Isten teremtett mindent és Jézus azért jött a földre, hogy halálával megváltson minket. De személyessé csak akkor vált, amikor a nyáron részt vettem a Kegyelem Alapítvány által szervezett táborban. A hét témája: *Válaszúton* volt. Megértettem, hogy nekem is választanom kell a keskeny út és a széles út között. Jézust választottam és a keskeny utat, hogy a Mennybe jussak. Az eddigi bemelegítések is erősítettek döntésemben. Egy verssel szeretném befejezni bizonyosságtételemet:

Átszegzett kezek

Gyermek vagyok, Atyám az Isten,
Nevem felírva áldott, szent kezén.
Nem félek már semmitől itt lenn,
Jézusban gyermeke lettem én.
Boldogan hazám felé megyek,
Zengem a Bárány dicséretét,
Bűneimért átszegzett kezek
A keresztről intenek felém.”

Széll Dalma:

„Én hívő családban nevelkedtem. Szüleimmel minden vasárnap elmentünk imaházba. Kiskoromban nem annyira figyeltem oda, mit mond a prédikátor, de amikor nagyobb lettem, kezdtem odafigyelni. A bibliakörben is sok fontos dolgot megtanultam Isten igéjéből.

A füzérradványi táborban is többször voltam. Ez egy keresztyén tábor, ahol sokat beszélgetünk Istenről. Ott nagyon megérintett az Ige. Már akkor gondoltam rá, hogy szeretném én is Jézust követni, szeretnék megszabadulni a bűneimtől, és a mennyországba kerülni. Amikor tizenhárman merítkeztek be a gyülekezetünkben, úgy éreztem, itt az idő, hogy én is bemelegítek. Szeretnék úgy élni, ahogy azt Krisztus elvárja tőlem.

És remélem, hogy sokan eljutnak erre a döntésre.”

Széll Dávid:

„Én nem régen jutottam arra a döntésre, hogy követni akarom az Úr Jézust. Amikor 13-an merítkeztek be a gyülekezetünkben, akkor a testvéremmel, Dalmával elhatároztuk, hogy mi is be szeretnénk merítkezni.

Kicsi koromtól fogva hallottam Jézusról: a

bibliakörben, az otthoni áhítatokon, a prédikációban sok történetet hallottam Jézus életéről. Tudom, hogy rosszaságom és bűneim miatt elvesztem, és büntetés vár rám. De Jézus szeret engem és meg akar menteni. Tudom, hogy Jézus meghalt értem is, és eltörli azt a sok rosszat, amit tettem. Megvallottam Isten előtt, hogy bűnös vagyok, és kértem, hogy bocsásson meg. Behívtam az életembe, hogy mindig velem legyen és vezessen.

Már nagyon várom azt a napot, amikor bemelegítünk.”

Széll László:

„A kérdés, hogy be akarok-e merítkezni és a döntés, hogy én is ezen az úton akarok-e járni már régóta megszületett bennem. Csak még nem tudtam, hogy mikor fogom ezt ténylegesen is megvalósítani. Nem olyan túl régen még egy másik gyülekezetbe, a Nap utcába jártam és nem igazán voltam vele tisztában, hogyan is működnek ezek a dolgok. De most látva ezeket a bemelegítéseket felbátorodtam, és tudtam, hogy lépnem kell, itt az idő.

Hívő szülők gyermekeként nem volt nehéz megbarátkozni a vallással, már kiskorom óta természetes volt számomra Isten létezése, kegyelme és szeretete. Tudtam, hogy majd tizenéves koromban be fogok merítkezni; tudtam, hogy én is bűnös vagyok, hogy Jézus értem is meghalt a kereszten. Jézust már egy ideje a szívembe hívtam, átadtam neki az életemet. Őszintén megbántam a bűneimet és törekedtem a tiszta, Isten szerinti életre. A gondolat azonban az utóbbi időben kezdett el leginkább foglalkoztatni: miért kell nekem bemelegítenem? Miért van erre szükségem? Miért kell majd fehér ruhában kiállnom az egész gyülekezet elé és bizonyosságot tennem a hitemről? Természetesen a Bibliában megvan rá a válasz. Két igeverset találtam, ami konkrétan kimondja, miért kell ezeket megtennem. Az első: Jn. 3:5, miszerint víztől és lélektől kell újjászületnünk. A második: Róma 10:9, „Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta Őt a halálból, akkor üdvözülsz.” Szájjal kell tehát bizonyosságot tennem a hitemről.

Innentől fogva már csak a bennem lakozó félelmet kellett legyőznöm, hogy hogyan fogok majd egyedül kiállni ide fehér ruhában.

1. Az utóbbiakban erre is volt példa, és ha az ember valamit őszintén akar, akkor ez nem akadály.

2. A törekvők óráján olyan szép számmal voltunk, hogy biztos nem kell ettől tartanom. Úgyhogy minden kifogásom elúszott, egyenes lett számomra az út. Elkezdtem járni a törekvőkre, és most itt vagyok, készen megtenni az első, de talán a legnagyobb lépést, elindulni egy új úton, az igaz úton.”

Baka Dénes:

„Baka Dénes vagyok, 17 éves. Gyermekkorom óta járok imaházba, bibliakörbe. Szüleim és nagyszüleim kiskorom óta beszéltek nekem a Bibliáról és bibliai történetekről. Általános iskolai, és jelenleg középiskolai tanulmányaimat is egyházi iskolában végzem. Az ige hirdetések eleinte még unalmasnak tüntek, nem figyeltem oda, inkább beszélgettem. 14-15 éves koromtól azonban rendszeresen odafigyelek az ige hirdetésekre.

Először a „Menny kapuja, pokol lángjai” című darab nézése közben jöttem rá, hogy miért is fontos hinni Istenben. Barátaim, rokonaim szerepeltek a darabban, és így át tudtam érezni, hogy mi a különbség a menny és a pokol között. Ekkor még nem mertem elkötelezni magam az Úr mellett, félénk voltam. De az idei bemerítkezések, a testvérek bizonyágtételei és az ifjúsági órák nagy erőt adtak nekem, hogy döntsek az Úr mellett.

Azóta már minden este olvasok Bibliát és imádkozom az Úrhoz, hogy jó útra tereljen.

Az idei első bibliaköri órán kb. 13-an lehetünk, ahol a jelenlévő fiatalok közül ketten nem fogadták még be az Urat a szívükbe. Én is a kettő közé tartoztam. Lk. 19:10.: „Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszetteket.” – ezen a bibliaórán ezt az igeverset vettük, és ekkor döntöttem el, hogy én is Jézust szeretném követni egész életemben.”

Tóth Vilma:

„Hívő családban születtem Gyulán. Kicsi koromtól kezdve természetes volt, hogy járunk imaházba. Hátrányaim miatt nem foglalkoztam azzal, hogy bemerítkezzem, sőt, nem is jártam rendszeresen, fokozott fáradékonyságom miatt

is sokszor a pihenést választottam. Néha jutott eszembe, amikor mások merítkeztek be, hogy én kimaradok. Sokszor lázadoztam hiányos egészségi állapotom miatt, melyet hordoznom kell.

Az utóbbi időben egyre gyakrabban gondolkodom azon, hogy az életemben mennyi olyan dolog történt, amely kizárólag Isten gondviselő szeretete által volt lehetséges. Hálát adok sok minden mellett azért, hogy több, mint harminc éven át jó munkám, munkahelyem volt, ahol bár kezdetben többszörös erőfeszítéssel kellett bizonyítani azt, hogy helyt tudok állni a munkavégzésben, megbecsültek, és bár rokkantsági nyugdíjba kellett mennem állapotom romlása miatt, a mai napig jó kapcsolat maradt a munkatársakkal. Tudom, hogy Istennek végtelen szeretete, óvó kegyelme volt, hogy felemelt, és kiegészítette erőtlenségemet és hordozott védő karjaiban, amit nekem csak el kellett fogadnom. Látom azt, hogy egyetlen dolog fontos: hogy a problémák mellett Istenre tudjam bízni az életemet, miközben igyekeznem kell újra és újra meglátni azt, hogy az Ő kegyelmében vagyok.

Szüleim már nem élnek, az öcsém külföldön él. Vannak szerető rokonaim, lelki testvéreim, akik az Úr eszközei. Kilátástalan helyzetemben nagynénémén keresztül Isten csodálatos módon megoldotta a problémát és adott olyan lehetőséget, erőtlenségünkben erőt, amire nem is gondoltunk. Mélységes hála van a szívemben hívó szüleimért, szerető rokonaimért, a gyülekezetért, Isten minden áldásáért, az erőért, hogy ha időnként fizikailag nagyon gyengének is érzem magam, ad erőt a továbbiakhoz, megerősít.

Úgy érzem, szeretnék bemerítkezni, ily módon is a gyülekezethez tartozni és egykor a mennyországba kerülni, mely nagy kegyelem. Tudom, hogy Jézus értem is meghalt a keresztfán. Ámen.”

Bacsó Noémi:

„Pócsmegyeren döntöttem el, hálaadó nap alkalmával, hogy az életemet a keskeny úton járva szeretném tovább folytatni és bemerítkezem. Timivel együtt döntöttünk így, ami megkönnyítette a helyzetem. Misi bácsi éppen arról prédikált, hogy nemsokára eljön

értünk az Úr, az utolsó időket éljük, ezt a szülési fájdalomként sűrűsödő katasztrófák, járványok stb. is alátámasztják. Kicsit megijedtem és arra a döntésre jutottam, itt az ideje, hogy elkezdjek úgy élni - vagy legalábbis törekedjek rá -, ahogy Isten elvárja tőlem és bemerítkezzem. És szeretném elnyerni az örök életet!

Néztem a pócsmegyeri imaház falán függő keresztet, amire pont úgy esett rá a fény, hogy a jobb oldala világosabb, a bal oldala pedig sötétebb volt. És tudtam, hogy a bemerítésem után is ugyanúgy lesznek sötétebb és világosabb oldalai az életemnek, ahogy előtte is voltak, de ez nem tartott vissza az elhatározásomtól.

Először akkor kezdtem el gondolkozni ezen az egészen, amikor májusban tizenhárman döntöttek az Úr mellett és bemerítkeztek. Nagyon meghatott ez az alkalom.

Szeretnék olyan lenni, mint a nagypapám, akit hatalmas szívvel áldott meg a Jóisten és amikor Róla beszél, a levegő megtelik szeretettel.

Mindezek miatt szeretnék bemerítkezni advent második vasárnapján, és remélem, hogy a döntésemmel másokat is tudok ösztönözni erre a lépésre.”

Búcsú a szolgálattól

2005. október 9-én két diakónus testvérünk búcsúzott az előjárósági szolgálattól. Mindketten a Nap utcai gyülekezetben lettek diakónussá avatva. Együtt kerültek az erzsébeti előjáróság tagjai közé, mindketten az idén töltötték be hetvenedik évüket, és – mivel Pesterzsébeten szokás, hogy a 70. év betöltéséig szolgálnak aktívan az előjárók – együtt adtak hálát a szolgáló éveikért.

Először Császár Sándor tv. – aki jelenleg feleségével a gondnoki teendőket látja el – , majd Simon Zoltán tv. állt a gyülekezet elé, hogy visszaemlékezzen szolgálati idejére.

A gyülekezet nevében Laczkovszki János gyülekezetvezető köszöntötte testvéreinket.

A továbbiakban az említett testvérek bizonyágtételeit olvashatjuk.

„Ama nemes harcot megharcoltam...”

Itt, az erzsébeti gyülekezetben 70 év a szolgálati korhatár. A mai nappal letelt a szolgálati idő. Nagyon gyorsan elszállt ez a 70 esztendő.

1952. augusztus 17-én merítkeztem be Bogyiszló községben, a Duna-ágban, id. Révész Sándor körzeti lelkipásztor testvér által. A bemerítési igém a 119. Zsoltár 9. verse volt: „Mi módon őrizheti meg az ifjú az ő útát, ha nem a Te beszédednek megtartása által?”

Ez az igei tanítás mindig előttem volt, és útba igazított.

1954-ben Budapestre jöttem dolgozni. A Nap utcai gyülekezetben találtam lelki otthonra. A feleségemmel is itt ismerkedtem meg. Ebben az időben Szabó László tv. volt a lelkipásztor. Nagyon áldásosak voltak ezek az évek. 1968-ban itt választottak előjárónak, majd 1972-ben id. Háló Gyula tv. avatott diakónussá 7 testvérral – köztük Császár Sándor tv-rel – együtt. Ekkor Nagy Ferenc tv. volt a gyülekezet lelkipásztora.

Az Úr csodásan vezetett, és az isteni kegyelemben élhettem. Köszönettel tartozom az Úr Jézusnak, hogy erőt adott feladataim elvégzéséhez.

Az Úr kegyelme az is, hogy az erzsébeti gyülekezetben újra együtt szolgálhattunk Császár testvérral, már Nemeshegyi Zoltán tv. szolgálati ideje alatt is.

Végül pedig köszönöm a megemlékezést Almási Mihály lelkipásztor testvérnek, Laczkovszki János gyülekezetvezető testvérnek és az egész gyülekezetnek.

Kérem mennyei Atyámat, hogy tartsa életemet továbbra is kegyelmében, hogy hűséges legyek hozzá életem végéig.

„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam. Végezetre eltételezt nekem az igazság koronája, melyet megad nekem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az Ő megjelenését.” (2. Tim. 4:7-8.)

Szeretettel: Simon Zoltán

Türelmes kegyelem

Hívó családban nevelkedtem. 16 évesen kerültem fel Budapestre, itt a Nap utcai gyülekezet lett a lelki otthonom, ahol kezdettől részt vettem az énekkari és zenekari szolgálatokban.

1954-ben kötelező katonai szolgálatra vonultam be. Munkatársaim, kívülálló ismerősök azt mondták: ott majd rászoksz az italra, dohányzásra, megváltozik az életviteled. Akkor meg is ijedtem, hogy nem lesz kötődésem a közösséghez. Hogyan fogom feldolgozni a gyülekezeti tagság, bemelegítés, úrvacsora hiányát. De Isten megőrzött. Ez volt a türelem, a türelmes kegyelem.

1957-ben szereltem le. Hamarosan egy evangélikációs istentisztelet volt gyülekezetünkben, melyet Baranyai Mihály testvér tartott. Ott lélekben én is feltartottam a kezemet, hogy elfogadtam az Úr Jézust személyes Megváltómnak. A bemelegítésem is megtörtént hetedmagammal, Szabó László lelkipásztor testvér által.

1972-ben avattak diakónussá, Simon Zoltán testvérral együtt, miután néhány évet előjáróként szolgáltam a gyülekezetben.

1990-ben már 5 éve jártunk Pesterzsébetre a Nap utcába. Mivel minden istentiszteleti alkalmon igyekeztünk részt venni – beleértve a hétköznapiakat is –, nem volt könnyű a bejárás. Úgy döntöttünk, hogy áthozzuk tagságunkat Erzsébetre. E döntésünkhöz nagyban hozzájárult, hogy Márta lányunk ebben az időben ment férjhez, és ő is az erzsébeti gyülekezetbe került.

Nemeshegyi Zoltán testvér rövidesen megkeresett, hogy kapcsolódjak be a diakónusi munkába. Kértem egy kis időt, hogy megismerjenek a testvérek és én is megismerjem a gyülekezetet, majd vállaltam a szolgálatot, a gyülekezet pedig bizalmat szavazott. Ez újból Simon Zoltán testvérral együtt történt.

Tudtunk arról, hogy Erzsébeten imaház építés van tervbe véve. Ekkor eszembe jutott, hogy 7-8 éves lehettem, amikor egy megvásárolt családi házból alakított át a tiszaszentimrei kis gyülekezet imaházat. Az építkezés alatt állandóan ott voltam édesapám mellett, aki a gyülekezet vezetője volt.

A Nap utcában már nagyobb volt számomra a feladat: külső és belső munkálatok.

Ezek után nagy várakozással tekintettem

egy új imaház építése elé itt Erzsébeten, amely hamarosan el is kezdődött. Nagy örömmel emlékszem vissza az együtt imádkozásokra, a testvéri, baráti kapcsolatok erősítésére munka közben, és azokra a csodákra, amelyet nem tudok – és nem tudunk – megmagyarázni ma sem. Éppen akkor jött a segítség, amikor legnagyobb volt a szükség. Annyit azonban tudok, hogy Isten akarata nélkül nem épült volna meg imaházunk.

Egyik énekünk szerint „rohan könnyörtelen az idő”. Az én életem sem kivétel és lejárt az az idő, amit Isten kegyelméből szolgálhattam. Köszönöm az ünnepélyes búcsúztatást, amely a diakónusi szolgálatomról szólt.

Úgy érzem, hogy feleségemmel együtt van még feladatunk, amíg Isten jónak látja.

Istenünk áldását kívánva: Császár Sándor

Laczkovszki János tv. köszöntő szavai:

Amikor méltatjuk és megköszönjük a gyülekezetben eltöltött munkás éveket, akkor nem temetesen vagyunk. Hálaadó alkalom ez, mert bár testvéreink betöltötték a 70. életévet, de közöttünk vannak jó egészségben. Így tehát nem szomorkodunk, hanem örömmel adunk hálát testvéreinkért és az ebben a gyülekezetben eltöltött 14 szolgálati esztendőért, az együtt munkálkodás lehetőségéért és eredményeiért. Az elmúlt időszak sokirányú szolgálati lehetőségéért, melyből testvérink kivették a részüket és valóban előjárók voltak.

Hálás vagyok Istennek azért, hogy olyan gyülekezetben élhetek, ahol jelen vannak az idős testvéreink, a munkában résztvevő derékhad és a fiatalok. Ez igazi hálaok.

Testvéreinkre más jellegű munka hárul ezután: a háttér-közbenjárás, az imádkozás szolgálata, a látogatás, a még idősebbek támogatása, gyámolítása. Császár testvér ebben még mindig aktív, mivel alkalmanként, főleg ünnepi istentisztelet alkalmával szolgál a betegek, gyengék felé a szállítás szolgálatával.

Megköszönve a szolgálatban eltöltött éveket a Kor. 1:21-22. versek alapján, abból kiemelve: "Ő pecsétjével el is jegyzett" – mindkettőtöket.

Kívánjuk, hogy az Ő pecsétje maradjon a Ti és a mi életünkön is.

Habos almás

Top tipp: Ez a habos-almás desszert egy kicsit összetett, de megéri, mert nemcsak szép, de kitűnő édesség.

Hozzávalók 1 tepsizhez: A linzertésztához: 25 dkg vaj (margarin); 45 dkg liszt; 15 dkg cukor; 2 tojássárgája; csipet só; citromhéj. A piskótalaphoz: 4 tojás; 10 dkg liszt; 10 dkg cukor. A töltelékhez: 2 kg pikáns, borízú alma; 10 dkg cukor; 5 dkg dió; őrölt fahéj; 5 dkg mazsola; 10 dkg pikáns lekvár. A díszítéshez: 2 tojásfehérje; 15 dkg porcukor; 5 dkg durvára vágott dió.

Elkészítése: A margarint a liszttel elmorzsoljuk, majd a cukorral, a tojássárgával és az ízesítővel gyors mozdulatokkal hagyományos linzertésztát készítünk. Kicsit pihentetjük, majd fél cm vastag téglalapot sütünk a 180 C-fokra előmelegített sütőben. A sütőt ne kapcsoljuk ki, még szükségünk lesz rá. Ezután elkészítjük a piskótalapot, a linzerlappal azonos méretű tepsiben.

A lereszelt almát a cukorral együtt megpároljuk, ízesítjük és kihűtjük.

Elkezdjük a rétegezést: a linzerlapot megkenjük a pikáns lekvárral, rátesszük a piskótát, ismét megkenjük lekvárral, és erre kerül az almatöltelék. A tetejét megszórjuk a dióval, és 15 percig a 180 C-fokos sütőben tovább sütjük.

Míg sül a tésztánk, a tojásfehérjéből kemény habot készítünk. Amikor megsült a tészta, a tetejét díszítjük vele. Megszórjuk dióval, nem olvadó szórócukorral, és nyitott sütőajtó mellett kissé megszáritjuk. Pihentetés után vizes késsel szeleteljük.

Kakukkfűves makrélá

Hozzávalók: 4 konyhakész makrélá (egyenként kb. 30 dkg-os); 2 evőkanál olaj; 1 citrom reszelt héja; 1 kiskanálnyi finomra aprított kakukkfű; 2 kiskanál só

Elkészítése: A halat megmossuk, leszárogatjuk. Az olajat a reszelt citromhéjjal, a kakukkfűvel, meg a sóval összekeverjük. A makrélát ezzel kívül-belül megkenjük és letakarva 20 percig pihentetjük. Utána grillrácsra fektetjük és közepesen izzó parázs fölött oldalanként 7-7 percig sütjük. Hasonlóan készíthetjük pisztángból, vagy kisebb süllőből is.

- Melyik háziállatnak van nyomása, ellenállása és fázisszőge is?
- A csirkének, mert az Bar-Ohm-Phi.

- - - o o o - - -

Az orvosok vadásznak a tónál. Amikor a vadkacsák felröppennek, a belgyógyász felemeli a puskáját, de nyomban vissza is eresztí:

- Nem biztos, hogy kacsá...
- Tovább várnak, ismét felröppennek a vadkacsák. A pszichiáter céloz, de ő is leeresztí a fegyvert:

- Én tudom, hogy kacsá, de vajon ő is tudja magáról?

Tovább várnak. Amikor újra felröppennek a vadkacsák, a sebész irtózatoss tüzelésbe kezd, lelövi az összest. Odaszól a kórboncnoknak:

- Menj, és nézd meg, van-e köztük kacsá!

- - - o o o - - -

Egy turista sétál a tengerparton. Egyszer csak meglát egy táblát: „Sirályok eladó!”

A turista odalép az áruhoz:

- Mennyi egy sirály?
- Tíz dollár.

A turista átnyújt egy tízest, az árus elteszi, majd felmutat az égre:

- Az ott a magáé!

Állandó alkalmaink

Kedd:	19,00	Ifjúsági óra
Csütörtök:	18,30	Bibliaóra
	19,30	Énekóra
Péntek:	18,00	Tini Ifi
Vasárnap:	9,00	MKBK, Imaóra
	9,00	Gyermekek Bibliakör
	10,00	Istentisztelet
	17,00	Istentisztelet
	18,30	Énekóra

Imaház cím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: Dr. Almási Mihály
Pesterzsébet, Ferenc u.3.
Telefon: 283-14-13

SZERETET - SZOLGÁLAT
A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet
lapja

Felelős szerkesztő:

dr. Almási Mihály

Szerkesztő: Máté Dániel, Máté Daniella

Technikai szerkesztő: Lesták Károly

Megjelenik havonta nyomtatva 200 példányban